Ս. Յակոբայ Բեմէն

ԳԱՂԱՑԱԳԹ ՕՅԻՐՈՒ

Ղուկ. ԺԲ. 4–9

Անվեհեր խիզախութեան տիպար մը եղած է Ս. Գէորգ։

Արուեստագէտներու եւ ժողովուրդին երեւակայութիւնը յատկանշական նկարով մը զրոշմած է զայն պատատին վրայ։ Կրակուրոց երիվարի մը անսահման կըսրճութեան սանձն իր ձեռքը՝ հրէշային վիշապի մը դժոխային երախը պատռելու և զայն ճզմելու վիճակին մէջ։

Կային ժամանակներ՝ երբ մարդոց մեծագոյն յարգոյցը ֆիզիքական քաջութիւնն էր։ Ցեղերու և ազգերու մարտնջումին մէջ այն էր ամէնէն էական բանը։ Զուր տեղ չէ որ, ուրեմն, Ս. Գէորգի նման հերոս մը խանդավառած է ազգեր և սերունդներ՝ ներշնչելով անոնց ասպետականութեան և քրիստոնէական քաջութեան ոգին։

Մեր ժամանակներուն՝ մարմնական ուժը չէ էականը կռուի մէջ։ Մենք ուրիշ զէնքերով կը մղենք մեր պատերազմները. գիտենք ամէնքս ալ թէ ի՞նչ են այդ զէնքերը։

Բա՛ն մը զոր պէտք չէ մոռնալ՝ սա՛ է թէ զէնքը միշտ միջոց մըն է անդրագոյն նպատակներու համար. անհրաժեշտ է այն ամէն ժամանակներու մէջ։ Այդ նըպատակներէն կախում ունի զնահատութիւնը զէնքին, որ անշուշտ իր վախճանին հետ հակասութիւն մը պէտք չէ կազմէ։

Ս. Գէորգ իր զինուորական հանճարը, մարմնական ուժը, մտաւոր և բարոյական և հոգեւոր զօրութիւնը զործածեց Սատանայի դէմ, և այդ է որ զինք սուրբ մ'ըրաւ։

Ան Կապադովկիոյ Կեսարիա նահանգէն, ազնուական ընտանիքէ զինուորական մըն էր։ Կանուխէն քրիստոնեայ եղած էր և կը ծառայէր Դիոկղետիանոս կայսեր բանակին մէջ՝ մեծ պաշտօնով մը, Դ. գաւրու սկիզբը։ Իր մայրը Պաղեստինի Լուդդա քաղաքին մէջ կալուած ունէր, որուն պատճառաւ 303–էն քիչ առաջ Ս. Գէորգ կու գայ իր մօրը քով։ Երբ կայսեր քրիստոնէից դէմ հանած հալածանքը կ'իմանայ՝ կը փութայ մայրաքաղաք, Նիկոմիդիա։ Կ'ենթադրուի թէ ինք է որ կայսեր հրովարտակը, հրապարակի պատին վրայ փակցուած, խլելով պատռեց, որուն վրայ ոգի ոգի խորհուրդներու մաղմաղ կրակի վրայ։

346–ին սուրբին անուան եկեղեցի մը հաստատուած էր Եզրա քաղաքին մէջ (հարաւային Սուրիա)։ Կանուխ այս թուականէն ետք կայսրեր փառաւորեցին անոր յիշատակը տաճար–կոթողներով։ Եւ միջին դարը պայծառացուց անոր դէմքը՝ այլեւայլ դրուագներու մէջ բարգաւաճելով անոր նկարագիրը։

Շահեկան պիտի ըլլար Ս. Գէորգի նման սուրբերու գործերուն եւ յարացոյցներուն հետ բաղդատութեան դնել մերինները։ Տխո՜ւր պիտի ըլլար պատկերը մեր երկչոտ պզտիկութեան, երբ մենք տգէտներու քըմծիծաղէ՛ն իսկ վախնալով զԲրիստոս ուրանալու կը ստորնանանք՝ ամէն կերպ դարձդարձիկ խօսքերով և չքմեղանքներով։

Դիտեցէ՛ք։ Ինչո՞ւ այդ մարդիկը կարեւորութիւն չեն տար այն կեանքին՝ որուն վրայ մենք ա՜ինքան կը գուրգուրանք։ Մինչ մենք, հազարաւորներով մարդիկ, մեր աղտոտութեանց մէջ պլլուած, աչքերնիս գետին, կ'անցնինք ու կ'երթանք, ո՞ւր, ո՞ւր կը շեղին սա՛ սակաւաթիւները, որոնք խենթի նման կը վազեն մահը դիմագրաւելու։ Այս անո՜ւշ կեանքը ի՞նչպէս դառն բանի մը պէս կը նետեն մէկդի։

Աւելի անուշ բաներ կան։ Անո՛նք միայն գիտեն ճաշակը այդ բարձրագոյն բաներու՝ որոնք վայելած են անոնց տուած երանութիւնը, զոր «ակն ոչ ետես, և ականջն ոչ լուաւ, եւ ի սիրտ մարդոյ ոչ անկաւ»։

Իմաստուն էր այն վաճառականը՝ որ իր բոլոր միջոց մարգարիտները ծախեց և գնեց «մի պատուական մարգարիտ»։ Աստուծոյ Արքայութիւնը այս մարգարիտին նման է։

Եւ արիութիւն պէտք է Աստուծոյ Արքայութիւնը գտնելու համար։ Ու այդ կը պակսի մեզմէ շատերու, որոնք կը վախնան խոստովանիլ Տէրը «ուղղափառ հաւատով» հեթանոսներու առջեւ, որոնցմէ ոմանց անունը «ազգասէր» եղած է, ոմանցը՝ «գիտնական», ուրիշներունը՝ «արդիական», եւայլն, եւայլն։

Սուրբերու քաջութիւնը մեզի ցոյց տանք՝ ապրեցնելու համար։ Մեր վախը՝ պիտի սպաննէ մեզ՝ եւ հոն վերջակէտը պիտի դնէ։ Պիտի սպաննէ մեզ՝ իբր անդամ Եկեղեցիի, իբր մարդ, իբր հայ։

Տ. Վ. Ն.

digitised by A.R.A.R.@